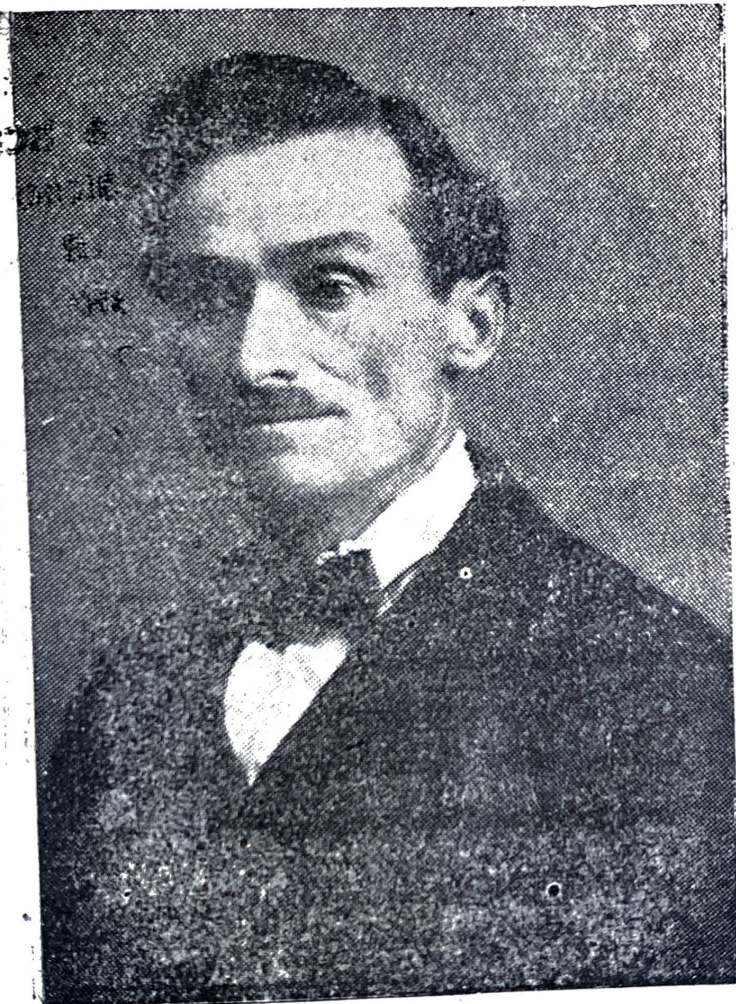

10
Димитр Пешев
(Пешин)

МОЯТА страдалческа АВТОБИОГРАФИЯ

гр. Лом, 1923 г.
Печатница „З О Р А“

Димитр Пешев .

I.

В таз минута, в'тоя час
Излазам с'тая песен аз,
Да опиша моя живот
Под тоз лазурен небосвод,
Релйефно да Ви обясня,
Какво патих на таз земя,
Де царува престжпен грех
И най-лукавий адски смех.
Нек безпристрастния четец
Узнай теглата на певец

II.

Вжв Протопоп'нци — село
Получих мойто потекло,
Най-близкий град Белоградчик
Е до кжт мой роден не велик
Ний бехме трима синове
На татко, мама. Смжрт отне

Двамина братя; аз самин
Остах вжв кжщи жив един.
И майка рано загубих
И се в'гората преселих,
Там предадох се от сжрдце,
За да паса кози, овце
Но татко ми се ожени
За втора булка и уви!
При мащеха аз бех сирак
И нящо повече: голак
След малко време и баща
Помина се; сиромашта
Обзе ме черна, люта, зла
Вжв тез затжнтени села
Тогаз аз много малжк бех,
Но за просвета тжй ламтех,
Че моя ум детински млад
Мечтаеше ва Видин град

III.

Без средства, сжс една торба
Окачена ми на гжрба,
Опжтих се аз сам — самин
Кжм историческия Бдин,

Кога се в'Видин окумих,
Аз за чирак се пазарих
У майстор — чуден абаджи,
Кой знай слуга си да джржи
И да го храни с'чесжн, лук
На буржуазия на пук,
Но този майстор бе тиран
И на просветата душман
В'училище не даде мен
Тоз еснафлия закален
И аз намерих майстор друг
По-благороден, не хайдук,
И той в'училище ме да —
И озари ми зла сждба,
Започнах да се уча аз,
Минавайки от клас вжв клас.
А пжк в'свободни часове,
Най-черни вжрших трудове,
Вжртях легени и метла
На баня носех аз бохча
На мойта драга госпожа
Но чорбаджи не е галант
Той чужди не цени талант,
Той взе ме от четвжрти клас
И рече ми с'най груби глас

„щом немаш собствени пари
Недей училище мори“.

Отчаян, Видин напустнах,
За София аз път вземах
И там у царский секретар
Станах полу-слуга вратар
И между едри големци
Дипломатични пжрвенци
Разбрах аз множество неща,
Кои се вжршат по света.
Но сжщо царский секретар
Не оценяваше мой дар,
И туй признавам го с'тжга
Той ме ценеше за слуга,
Но по училищний вжпрос
Той ме джржеше сляп и бос.
По-кжсно сам се настаних
В гимназия, кжде свжрших
Два класа с бележка „шест“,
Това кое ми прави чест,
Но безпаричието зло
От най-свирепо естество

Ме раздели и навсегда
От ученическа среда,
Тогаз обземе кжрвав яд
Предадох се на занаят,
На скитане от град на град,
И на гуляй, па и на глад
Аз днес дюлгер бех да речем,
А утре писар не голем
А други ден най-прост ковач,
Но на железно познавач

IV.

Порастнах и в сжщий миг
Ме впрегнаха като войник
Окачих си, но без любов
И сабля остра но без пищов
И прослужих години три
В'казарми мрачни, не добри,
Които в'днешния живот
Убиват дух на патриот,
Защото подлий капитан
На армии всжде е дал
Дух тиранически и лош
С' девиза: „мушкой брата с'нож“.

V.

Като смжкнах сивия мундир
И влезох межд цивилний мир,
Вжв сръбско аз се преселих,
Работник там се настаних
Вжв черна мина за кюмур;
Но мен ме взеха за гяур
Тез братя сжрби и всек час
Разпитван бях най-строго аз
От сръбския жандарин луд
По шовинизма най-прочут.

Работници от сръбски стан
Ме имаха другар избран,
Но жандармерския народ
Мен страшно тровеше живот
С'вжпросите: що тжрсиш тук,
О бжлгарино, зжл хайдук?

След туй напустнах сръбско аз,
И полицейския ужас,

И вжрнах се вжв роден край,
Де всеки веч отдавна знай
„Праужда“ — минния район,
Кой дава жертви, плач и стон
И там постжпих аз минйор
Между работнический хор,
Аз бех кат старши майстор там,
И имах опит най-голям:
На галериите безброй
Не давах никакжв покой,
Сжс бомби грозни и фитил
Джнната бях им изжртил
Аз ржководех всяк процес
На шахтата. Любих прогрес
На предприетото дело
И с пот обилен на чело
Изкарвах си насжщний хлеб
В'подземие, де няма Феб*)

Човек подвижен, весел бех,
Обичах песни, шум и смех,
Аз бях и даровит актйор.
Макар и прост и чер минйор

Феб е Бога на сжлзцето.

И не един сал инженер
Мен сочил е за жив пример
На постоянство на човек,
Кой си дългът сжзнава прек.

VII.

Тжй като в'сржбско сжм живял,
На мен народ е прекор дал
„Димитър Пешич“, — титул мил
Вжв който всек се е влюбил.
И аз се Пешич днес зова
Посред всеобщата мжлва
Продавам вестници безброй
Баз шум, без блжскане и бой
И даже като вестникар
Човек сжм сжс доказан дар.

VIII.

Заклучение.

Ази Пешич се наричам
Туй с гордост аз твжда
С'книжки шжтам, бягам, тичам
Аз човек сжм на труда
Аз не тжрся препоржки
За чиновнишко кресло,
Предпочитам труд и мжки
На душа и на тело.
Аз не зная гржб да свивам
Пред думбазин — големец,
Право си по пжт отивам
Като честен продавец.
Радвам се, че мазна Гана
Татко ми не ме роди,
Че познавам на балкана
Сал работнишки среди.
Кожодери, буржуази
Чужди сж гадини мен
Моята душа ги мрази,
Аз от тях сжм вжзмутен

Зная, че отивам преко
В'пхтя на джлгжт свещен,
Че ще дойде време леко
За работник угнетен
Нек си пият буржуата
От Шампания вина,
Но ще пати им главата
В'всекаква една страна
Ази Пешич се наричам,
Вий ме знайте, Господа
Само правдата обичам
Вжв живота и труда!

